"मीठे बच्चे– यादमा बस्दा आँखा खोलेर बस किनकि तिमी खाँदा-पिउँदा, हिँड्दा-डुल्दा बाबाको यादमा रहनु छ।"

प्रश्नः– भगवान्लाई खोज्नको लागि मनुष्य द्वार-द्वार धक्का किन खान्छन्, कारण?

उत्तरः– किनकि मनुष्यले भगवान्लाई सर्वव्यापी भनेर धेरै धक्का खुवाएका छन्। सर्वव्यापी हुनुहुन्छ भने कहाँबाट मिल्नुहुन्छ? फेरि भनिदिन्छन्– परमात्मा त नाम-रूपबाट न्यारा हुनुहुन्छ। जब नाम-रूपबाट नै न्यारा हुनुहुन्छ भने मिल्नुहुन्छ फेरि कसरी र कसलाई खोज्ने? त्यसैले द्वार-द्वार धक्का खाइरहन्छन्। तिमी बच्चाहरूको अब भड्कन छुट्यो। तिमीले निश्चयका साथ भन्छौ– बाबा परमधामबाट आउनु भएको छ। हामी बच्चाहरू सँग यस अंगद्वारा कुरा गरिरहनु भएको छ। बाँकी नाम-रूपबाट न्यारा कुनै चीज हुँदैन।

ओम् शान्ति। प्यारा बच्चाहरू बाबाको यादमा बसेका छौ। यो कसले भन्यो र कसलाई? सबै आत्माहरूका बाबाले आफ्ना बच्चाहरू, आत्माहरू सँग बोल्नुभयो। आत्माहरूले अंगद्वारा सुन्यौ– बाबाले के भन्नुभयो? बाबाले भन्नुभयो– आफ्नो बाबालाई याद गर्छौ? बाबालाई याद गर्नको लागि के आँखा बन्द गर्नुपर्छ? बच्चाले जब पितालाई याद गर्छन्, आँखा त खुलै हुन्छ। उठ्दा-बस्दा, हिँड्दा-डुल्दा बच्चाहरूलाई पिताको याद रहन्छ। आँखा बन्द गर्ने आवश्यकता हुँदैन। आत्माले जान्दछ– मेरो बाबा यी अंगद्वारा म सँग कुरा गर्नुहुन्छ। परमधामबाट आउनु भएको छ, यस पतित पुरानो दुनियाँलाई नयाँ दुनियाँ बनाउन। यो बुद्धिमा छ, आँखा त खुलै छ। बाबा कुरा गर्नुहुन्छ, तिमीले सुनेका छौ र यादमा पनि हुन्छौ। कसले सुनाउँछ? परमपिता परमात्माले। उहाँको नाम के हो? जसरी तिम्रो शरीरको नाम छ। त्यो बद्लिइरहन्छ। एक शरीर लियो, छोड्यो फेरि अर्को लियो, नाम पनि अर्को हुन्छ। आत्माको नाम बदलिँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ– म पनि आत्मा हुँ। तिमी पनि आत्मा हौ। म परमधाममा रहनेवाला परम आत्मा हुँ, त्यसैले सुप्रीम आत्मा भनिन्छ। सुप्रीम उच्च भन्दा उच्चलाई भनिन्छ। उच्च आत्माहरू पनि छन् भने नीच आत्माहरू पनि छन्। कोही पुण्य आत्मा, कोही पाप आत्मा। बाबा भन्नुहुन्छ– म आत्माको नाम सदैव एउटै नै शिव हो। नाम त अवश्य हुनुपर्छ नि। नजान्नाको कारणले भनिदिन्छन्– नाम-रूपबाट न्यारा हुनुहुन्छ। तर नाम-रूपबाट न्यारा कुनै चीज हुन सक्दैन। जस्तै आकाश छ, कुनै चीज त होइन नि। पोलार नै पोलार छ। त्यसको पनि नाम त छ नि आकाश। धेरै सूक्ष्म तत्त्व हो। अच्छा त्यो भन्दा पनि पर देवता रहन्छन्। त्यो पनि पोलार हो। आकाशमा बसेका छन्। फेरि त्यो भन्दा पनि माथि अरू आकाश, त्यो पनि आत्माहरूको बस्ने ठाउँ हो। त्यो पनि आकाश हो जसलाई ब्रह्मतत्त्व भनिन्छ। यी तीन तत्त्व छन्– स्थूल, सूक्ष्म, मूल। आत्माहरू त अवश्य पोलारमा रहन्छन् नि। तीन आकाश भए। यस आकाशमा खेल हुन्छ त्यसैले अवश्य प्रकाश चाहिन्छ। मूलवतनमा खेल हुँदैन, त्यसलाई ब्रह्मतत्त्व भनिन्छ। वहाँ आत्माहरू निवास गर्छन्। त्यो हो सबै भन्दा उच्च तीन लोक अर्थात् तेस्रो तला हो दुनियाँको। यस्तो होइन सागर मुनि कुनै लोक छ। पानी मुनि फेरि पनि धर्ती छ, जसमा पानी अडिन्छ। यी हुन् तीन लोक। साइलेन्स, मूवी र टकी। यो शिवबाबाले बसेर सम्झाउनुहुन्छ। के शिवबाबालाई आँखा बन्द गरेर याद गर्नुपर्छ? होइन। अरूले आँखा किन बन्द गर्छन्? किनकि आँखाले धोका दिन्छ।

मनुष्यले स्वयं भन्छन्– परमात्मा नाम-रूपबाट न्यारा हुनुहुन्छ। फेरि भन्छन्– ढुंगा-माटो सबैमा हुनुहुन्छ। २४ अवतार छन्। कछुवा माछा अवतार छन्। वास्तवमा हो सबै झूटो नै झूटो। ईश्वरलाई सर्वव्यापी भनेर कति हंगामा गरिदिएका छन्। भक्तिमार्ग हो नै धक्का खाने मार्ग। मलाई पनि पूरा धक्का खुवाउँछन्। भक्तले भगवान्लाई याद गर्छन्– हामीलाई भक्तिबाट, धक्काबाट बचाउनुहोस्। यहाँ आएर मिले भने भन्छन्– बाबा हामीले हजुरलाई धेरै खोज्यौं। धेरै धक्का खायौं तर हजुर मिल्नु भएन। अरे कहिले देखि धक्का खायौ? बाबा यो थाहा भएन। अहिले बाबाले सम्झाउनुहुन्छ ज्ञानबाट नै सद्गति हुन्छ। मनुष्य कुम्भको मेलामा धक्का खान जान्छन्। जहाँ पानी छ, वहाँ गएर स्नान गर्छन्। कुम्भ अर्थात् संगम। वास्तवमा हो आत्मा र परमात्माको मेला। तर भक्तिमा फेरि यसलाई सागर र पानीको मेला बनाइदिएका छन्। देश-देशान्तरमा मेला लाग्छ। त्यो हो पानीमा स्नान गर्ने मेला। कसैले यी कुरालाई मान्दछन्। कसैले मान्दैनन् पनि। कोहीले त न भक्तिलाई न ज्ञानलाई मान्दछन्। मनुष्य त पैदा हुन्छन् फेरि मर्छन्। स्वाभाविक हो। अनेक मतहरू छन्। एउटै घरमा स्त्रीको मत र पुरुषको मत अलग-अलग हुन्छ। एकले पवित्रतालाई मान्दछ, अर्कोले मान्दैन। अहिले तिमीलाई श्रीमत मिलिरहेको छ। गाइएको पनि छ– श्रीमत भगवानुवाच। उहाँको मतबाट नै मनुष्यबाट देवता बन्छौं। देवता धर्म अहिले छँदै छैन। निशानीहरू चित्र छन् जसबाट सिद्ध हुन्छ– आदि सनातन देवी-देवता धर्म थियो, उनीहरूले राज्य गरेर गए। पुरानो भन्दा पुरानो चीज हो देवी-देवताहरूको। लर्ड कृष्ण भन्दछन् अथवा भन्दछन् ईश्वर श्रीनारायण। तिमीलाई थाहा छ– लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो, जसलाई वैकुण्ठ भनिन्छ। श्रीकृष्ण वैकुण्ठको मालिक थिए, सत्ययुगका राजकुमार थिए फेरि उनै कृष्ण द्वापरमा कसरी गए? त्यसै नाम-रूपमा त आउन सक्दैनन्। उनी जो चैतन्य थिए उनको जड चित्र यहाँ छ। तर त्यो आत्मा कहाँ गयो? यो कसैलाई थाहा छैन। बाबा बताउनुहुन्छ– आत्माले ८४ जन्म लिएर अहिले यहाँ पार्ट खेलिरहेको छ। भिन्न नाम-रूप, देश-कालको पार्ट खेल्दै आएको छ। आत्माले नै भन्छ– हामीले एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छौं। नाम-रूप, देश, काल, मित्र सम्बन्धी सबै अलग-अलग हुन्छन्। अर्को जन्ममा बदलिन्छन्।

तिमीलाई थाहा छ– अहिले हामी पढिरहेका छौं फेरि हामी नै देवी-देवता बन्छौं। सूर्यवंशीमा ८ जन्म लिन्छौं। एउटा शरीर छोडेर अर्को लिन्छौं। वहाँ गर्भ जेल होइन, गर्भ महल हुन्छ। यहाँ गर्भ जेलमा धेरै सजाय भोग्छन्। दुःख हुन्छ तब भन्छन्, पुग्यो अब बाहिर निकाल्नुहोस्। मैले फेरि पाप गर्दिनँ। तर बाहिर मायाको राज्य हुनुको कारणले फेरि पाप गर्न लाग्छन्। वहाँ गर्भ महलमा आराम सँग रहन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ– सबै वेद-शास्त्र आदिको सार मैले तिमीलाई नै सम्झाउँछु। बाबा कुम्भको मेलाप्रति सम्झाउनुहुन्छ, धेरै स्नान गर्न जान्छन्। धेरै भीड हुन्छ। इलाहाबादमा त्रिवेणीमा मेला लाग्छ। अब त्यो कुनै संगम त हुँदै होइन। संगम हुनुपर्छ सागर र नदीहरूको। यो त नदीहरूको संगम हो। दुई नदीहरू मिल्छन्। उनीहरूले फेरि भनिदिन्छन् तेस्रो नदी गुप्त छ। गुप्त नदी कुनै हुँदैन। हुन् नै दुई नदीहरू। देखिन्छ पनि, दुईवटा आउँछन्। एउटाको पानी सफा, एउटाको मैलो देखिन्छ। अरू त कुनै छँदै छैन। गंगा, जमुना छन्। तेस्रो छैन। यो पनि झूटो भयो नि। संगम पनि होइन। कलकत्तामा सागर र ब्रह्मपुत्रा मिल्छन्। नाउमा बसेर पारी जान्छन्, त्यहाँ मेला लाग्छ। कति मेहनत गर्छन्। अमरनाथमा तीर्थयात्रा गर्न जान्छन्। त्यहाँ पनि

शिवलिंगको मूर्ति छ। त्यो त घरमा पनि राख्न सक्छन्। फेरि वहाँ जाने आवश्यकता छैन। यो पनि धक्का खाने ड्रामा बनेको छ। त्रिवेणीमा जान्छन्, सम्झन्छन्– ती पतित-पावनी हुन्। कसै-कसैलाई यो पनि थाहा छैन नदीहरू कहाँ देखि आउँछन्। पहाडबाट आउँछन्। तर पानी त सागरबाट आउँछ। बादल बर्सिन्छ अनि उच्च पहाडको कारण हिउँ जम्छ। फेरि घाम लागे पछि हिउँ पग्लिन्छ अनि पानी जम्मा भएर नदीहरूमा आउँछ। अब विचार गर– पतित-पावन परमपिता परमात्मा ज्ञानको सागर वा ज्ञान नदीहरू? वा पानीको सागर र नदीहरू? धेरै अन्धकारमा धक्का खाइरहन्छन्। अब उनीहरूलाई कसरी बताउने– यी पतित-पावनी होइनन्, यो त बर्सातको पानी हो। बादलबाट पानी आउँछ। बादलले फेरि सागरबाट पानी तान्छ। पानी त पतित-पावन हुन सक्दैन। गाउँछन् पनि– पतित-पावन सीताराम, हे पतित-पावन आउनुहोस्। आत्माहरूले भन्छन्– हे पतितहरूलाई पावन बनाउनेवाला बाबा दया गर्नुहोस्।

बाबा सम्झाउनुहुन्छ– यो भक्तिको धक्का खानाले कोही पावन बन्दैन। यी नदीहरू त अनादि छँदै छन्। पानी हो पिउन र खेती गर्नको लागि। उसले कसरी पावन बनाउँछ? अहिले यो तिम्रो अन्तिम जन्म हो। म आएको छु तिमीलाई पावन बनाउन। सत्ययुग पावन दुनियाँ थियो। यो हो पतित दुनियाँ। जो पावन थियो उही ८४ जन्म लिएर पतित बनेको छ। त्यसैले फेरि पावन बन्नको लागि बाबालाई बोलाउँछन्। आधाकल्पबाट कला कम हुँदै आएको छ। दुनियाँ सत्ययुगमा धेरै सुखी थियो, पावन थियो। अहिले दु:खी छ किनकि पतित छन् त्यसैले पुकार्छन्– हे परमपिता परमात्मा र फेरि भनिदिन्छन् उनको नाम-रूप छँदै छैन। तब कसलाई पुकार्छन्? यो पनि बुझेका छैनन् तर भन्दछन्– आत्मा तारा समान छ। चम्कन्छ अजब सितारा। आत्मा बिल्कुल सूक्ष्म बिन्दु समान छ। तिलक पनि यहीँ लगाउँछन् र भन्दछन् भृकुटीको बीचमा चम्कन्छ अजब सितारा... यति सानो बिन्दु आत्मामा ८४ जन्मको अविनाशी पार्ट भरिएको छ। त्यो कहिल्यै मेटिन सक्दैन। यो सारा नाटक अविनाशी छ। चक्र घुमिरहन्छ। यस्तो होइन सृष्टि एक ठाउँमा खडा हुन्छ। आदि सनातन देवी-देवता धर्म जो पहिला थियो, त्यो अहिले छैन। जरूर जब दुनियाँ अति भ्रष्ट हुन्छ तब म आउँछु। म आएर फेरि देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्दछु। चक्र घुम्छ। इतिहास-भूगोल फेरि दोहोरिन्छ। सत्ययुगमा सूर्यवंशी राज्य थियो। त्रेतामा चन्द्रवंशी अब फेरि तिमीलाई ८४ जन्मको जानकारी भएको छ नि। कसरी हामी चढ्ती कलामा आउँछौ। बाबा सबै बच्चाहरूलाई पतितबाट पावन बनाउने बाटो बताउनुहुन्छ। यस्तो भन्नुहुन्न– आँखा बन्द गरेर मलाई याद गर। खाँदा-पिउँदा हिँड्दा मलाई याद गर्नु छ। आँखा बन्द गरेर खाना खान्छौ र? झिंगा मुख भित्र जान्छ।

तिमी बच्चाहरूको आत्माले जान्दछ– बाबाले हामीलाई पढाइरहनु भएको छ। कृष्ण त मनुष्य थिए, उनलाई भगवान् कसरी भन्न सकिन्छ? बाबा भन्नुहुन्छ– अब मलाई याद गऱ्यौ भने तिमी पावन बन्छौ। जति समय यात्रामा रहन्छन्, त्यति समय मनुष्य पवित्र रहन्छन्। फर्केर आएपछि घरमा फेरि पतित बन्छन्। तिम्रो हो रूहानी यात्रा, जुन बाबाले गराउनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ– तिमी अमरलोकमा जानु छ भने मलाई याद गर। आत्मा पवित्र भएमा नै तिमी उड्न सक्छौ। अन्त मति सो गति हुन्छ। बाबाको श्रीमतबाट नै सद्गति मिल्छ। श्रीमतले भन्छ– हे आत्माहरू म एकलाई याद गऱ्यौ भने विकार निस्किन्छ र तिमी मुक्तिधाममा जान्छौ, फेरि जीवनमुक्तिमा आउँछौ। यस चक्रलाई बुझ्नाले तिमी चक्रवर्ती राजा बन्छौ।

सत्ययुग त्रेतामा तिमी पावन थियौ फेरि बाबाले त सोध्नुहुन्छ नि– तिमीलाई पतित कसले बनायो? यो पनि अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ– जबदेखि रावण राज्य सुरु हुन्छ अनि पतित बन्न थाल्छन्। आधाकल्प पछि पुरानो दुनियाँ हुन्छ। फेरि तिमीलाई सुख त नयाँ दुनियाँमा मिल्नुपर्छ। त्यो मैले नै आएर दिन्छु। मैले तिमीलाई पावन बनाउँछु। उसले तिमीलाई पतित बनाउँछ। मैले वर्सा दिन्छु। रावणले श्राप दिन्छ। यो हो खेल। रावण तिम्रो ठूलो दुश्मन हो। त्यसको पुत्ला बनाएर जलाउँछन्। कहिल्यै देखेका छौ शिवको पुत्ला बनाएर जलाएको? छैनौ। शिव त हुनुहुन्छ निराकार। राम सुख दिनेवाला हुनुहुन्छ उहाँलाई कसरी जलाउने। दुःख दिनेवाला हो रावण, भन्दछन्– यो अनादि जलाउँदै आएको हो। के सुरु देखि नै रावण राज्य थियो? रामराज्य भएको नै छैन? यो सबै सम्झाउनु पर्छ। रावण राज्य कहिले देखि सुरु भयो, यो कसैलाई थाहा छैन। आधाकल्प देखि सुरु हुन्छ। तिमीहरू सबै द्रौपदीले पुकार्छौं– बाबा हाम्रो रक्षा गर्नुहोस्। अरे, तिमीले भन मलाई पतित बन्नु नै छैन। हिम्मत चाहिन्छ, नष्टोमोह बन्नु छ। मैले शरण तब दिन्छु, जब तिमी नष्टोमोह बन्छौ। मेरो त एक शिवबाबा दोस्रो न कोही। पति, बाल-बच्चा याद आइरहन्छ भने वर्सा पाउन सक्दैनौ। गृहस्थ व्यवहारमा रहँदा पनि बाबालाई याद गर। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:–

१) श्रीमत अनुसार सबैलाई पावन बनाउने बाटो बताउनु छ। पतित-पावन बाबाको परिचय दिने युक्ति रच्नु छ।

२) बाबाबाट वर्सा लिनको लागि वा बाबाको शरणमा आउनको लागि पूरा-पूरा नष्टोमोहा बन्नु पर्छ। आँखा खोलेर बाबालाई याद गर्ने अभ्यास गर।

वरदान:– बाबाको छत्रछायाँमा रहेर मायाको छायाँबाट बच्ने सदा खुशी र निश्चिन्त भव

मायाको छायाँबाट बच्ने साधन हो– बाबाको छत्रछायाँ। छत्रछायाँमा रहनु अर्थात् खुशी रहनु। सबै चिन्ता बाबालाई दियौ। जसको खुशी गुम हुन्छ, कमजोर हुन्छन् उनीहरू माथि मायाको छायाँको प्रभाव परि नै हाल्छ किनकि कमजोरीले मायालाई आह्वान गर्छ। यदि स्वप्नमा पनि मायाको छायाँ पऱ्यो भने परेशान भइरहन्छन्, युद्ध गर्नुपर्छ त्यसैले सदा बाबाको छत्रछायाँमा बस। याद नै छत्रछायाँ हो।

स्लोगन:– जसको मुरली सँग प्यार छ, उही मास्टर मुरलीधर हो।